

Wat een rug te vertellen heeft

'Daar ga ik niet zitten!' Met een stelligheid weigert hij de stoel tegenover mij. Resoluut verschuift hij de tafel en zorgt ervoor dat zijn stoelleuning tegen de muur kan staan. 'Zo. Nu zit ik goed.' Tevreden kijkt hij de ruimte rond. Hij gaat per definitie niet met de rug naar mensen toe zitten maar houdt overzicht. De ogen gericht op alles wat er buiten hem gebeurt en vooral op wat er kán gebeuren.

Inmiddels herken ik op straat de ogen die het verschil kennen tussen veilig en onveilig. Ik zie het aan de blik die sterk naar buiten is gericht. Er gaat iets ongemakkelijks van uit, iets schichtig. De blik oogt alert, wantrouwig, vijandig ook. Ogen die vragen: uit welke hoek gaat het komen? Wat gaat die daar doen? Wat wordt er van mij verwacht? Hoe moet ik me gedragen? Welke houding neem ik aan? Wat zeg ik, of juist niet? Doe ik het wel goed? Of doe ik weer iets fout? Ben ik niet te veel of doe ik juist te weinig?

Als ik in de stad loop zie ik ook heel veel mensen die rustig voor zich uit kijken, die de wereld om zich heen negeren, kunnen negeren omdat zij al die vragen niet in zich dragen. Hun wereld slaat, scheldt en beoordeelt niet, althans niet systematisch negatief. Zij mogen rusten in zichzelf. Ze kennen de onveiligheid die in de buitenwereld kan zijn blijkbaar, én gelukkig, niet. Wie in onveiligheid is opgegroeid of leeft, vraagt zich af: 'Mag ik er wel zijn zoals

ik ben?' Degene die in veiligheid is opgegroeid, die leeft het antwoord: 'Ja natuurlijk mag ik er zijn zoals ik ben.'

Wat we zo vaak niet beseffen is dat het zelfvertrouwen van de een is ingegeven door een bevestigende wereld. De weegschaal heeft zijn zwaartepunt in: jij bent het waard, je doet het goed, wat fijn om jou te zien, wat leuk, wat mooi en knap gedaan. Wat we even vaak niet beseffen is dat de dakloze, de verwarde, de boze, de teruggetrokken of zonderlinge zijn zwaartepunt heeft in ervaringen die hem hebben gekrenkt, geslagen, geschopt, beschimpt, vernederd en verward, door signalen als: waarom doe je nou weer zo, je kunt ook nooit eens een keer ..., je doet ook altijd zo raar, wat jammer, had je maar, tja, of dat ooit nog goed komt ...

Ik ga tegenwoordig heel vaak *wel* met mijn rug naar de mensen toe zitten. Ik zit dan zowat midden in de ruimte, heel vaak ook in de looproute. Met regelmaat krijg ik ineens een aai of een kloep op mijn schouders, of een ferme boks. Soms zo stevig dat mijn koffie over tafel vliegt. Dan krijg ik een 'Oh sorry!' en zeg ik 'Geeft niks'. Dan gebeurt er dus iets moois. Mijn rug zegt: 'Het leven is niet altijd leuk. Maar jullie zijn leuke mensen. En daar vertrouw ik op.'

En ik geloof dat ze mijn rug verstaan. <

< Johannes Wickert, 'Miriam', 210x70cm